U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **R. B.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2007, sp. zn. 56 Az 149/2005,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2006, č. j. OAM-17/VL-07-HA08-2005, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 22. 3. 2007.

Rozsudek stěžovatelka napadla kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

S touto kasační stížností spojila žádost o ustanovení bezplatného právního zástupce a tlumočníka. V reakci na tuto žádost jí krajský soud zaslal formulář Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Zároveň stěžovatelku vyzval, aby vzhledem k tomu, že bydlí v ČR na soukromé adrese, doložila také, jakým způsobem a v jaké výši platí ubytovateli nájem a jak si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení. Stěžovatelka však ve formuláři pouze uvedla, že nemá žádné příjmy, a na související otázky krajského soudu neodpověděla. Krajský soud proto její návrh na ustanovení zástupce zamítl, neboť dostatečně neprokázala, že jsou u ní dány podmínky pro osvobození od soudních poplatků.

Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka brojí kasační stížností, v níž poukazuje na porušení svých práv plynoucích z článku 37 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod a z § 17 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu.

Současně požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. Za situace, kdy z povahy věci nemůže být rozhodnuto o „kmenové“ kasační stížnosti stěžovatelky, týkající se samotného zamítavého rozhodnutí žalovaného ohledně neudělení azylu, ještě předtím, než bude rozhodnuto o nyní projednávané kasační stížnosti, je zjevně nadbytečné rozhodovat o žádosti o přiznání odkladného účinku, jelikož před negativními dopady tohoto zamítavého rozhodnutí je stěžovatelka dostatečně chráněna ve smyslu citovaného zákonného ustanovení již tím, že ex lege je dán odkladný účinek ve věci mezinárodní ochrany.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Co se týče samotné otázky hranic práva na ustanovení právního zástupce, vyjádřil se Nejvyšší správní soud k limitům ústavního práva na zákonného zástupce, a to ve vztahu k obdobné situaci, již ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2004, sp. zn. 7 Ads 24/2003 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: *„Právo na právní pomoc v řízení před soudy podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod není právem absolutním. Toto právo lze realizovat jen za zákonem stanovených podmínek; nelze tedy považovat za nezákonný postup soudu, který zamítne žádost účastníka o ustanovení zástupce z důvodu, že účastník řízení neprokázal předpoklady pro osvobození od soudních poplatků stanovené v ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s.“* Ve vztahu k ustanovování právního zástupce stěžovateli v azylových věcech pak byl tento právní názor potvrzen i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, sp. zn. 2 Azs 65/2005 (publ. na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitku obsaženou v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu